
Wspomnienie pośmiertne : Edmund Fischer

Palestra 5/5(41), 125-126

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Julian Heilpern

Julian Heilpern urodził się w 1896 r. Studia prawnicze z tytułem doktora praw ukończył na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie.

Po odbyciu 7-letniej aplikacji adwokackiej i po zdaniu egzaminu adwokackiego rozpoczął praktykę adwokacką we Lwowie. Tam też aż do wybuchu wojny światowej wykonywał zawód adwokata, głównie jako obrońca w sprawach karnych.

Obdarzony wybitnym temperamentem polemicznym i wymową, występował często przed sądami przysięgłych.

W okresie studiów uniwersyteckich należał do organizacji socjalistycznej i bronił ofiarnie komunistów. Współpracuje z MOPR-em.

Okres okupacyjny spędził w obozie hitlerowskim pod stałą groźbą utraty życia. Z obozu hitlerowskiego zbiegł wprawdzie, ale ze zrujnowanym zdrowiem. Najbliższa rodzina Heilperna została wymordowana przez hitlerowców.

Po wyzwoleniu w 1945 roku przeniósł się do Krakowa i tutaj wyróżnił się jako obrońca karny. Występował niemal w każdej głośniejszej sprawie karnej zarówno przed sądami powszechnymi, jak i wojskowymi.

Wśród adwokatów krakowskich dał się poznać jako kolega o wyjątkowej dobroci serca. W obronach był zawsze bezkompromisowy i sumienny. Pomimo okrutnych i ciężkich przeżyć okupacyjnych był człowiekiem pogodnego usposobienia. Był obrońcą ogromnie wrażliwym na krzywdę człowieka. W swoje obrony wkładał dużo serca.

Zmarł nagle w dniu 19 listopada 1961 r. Na miejsce wiecznego spoczynku odprowadziły Go liczne rzesze kolegów adwokatów, sędziów, prokuratorów i wdzięcznych klientów.

Edmund Fischer

Dnia 21 kwietnia 1961 r. minęło 20 lat od śmierci jednego z najwybitniejszych adwokatów poprzedniego pokolenia, Edmunda Fischera.

Urodzony w r. 1874, po odbyciu średnich i wyższych studiów w Krakowie, został w 1903 r. adwokatem w Krakowie. Należał do wybitnych znawców prawa cywilnego.

Zaraz po pierwszej wojnie światowej, jeszcze za czasów obowiązywania poaustriackiej ordynacji adwokackiej, był — przy boku kol. Jerzego Trammera jako prezydenta — pierwszym wiceprezydentem Krakowskiej Izby Adwokackiej i przez szereg lat, w czasie choroby kol. Trammera, samodzielnie kierował nawą adwokatury krakowskiej.

Był to okres wzmożonej pracy społecznej wskutek reorganizacji adwokatury na zasadach pierwszego polskiego prawa o jej ustroju. Na zasadzie tych nowych przepisów kol. Fischer pełnił następnie funkcję dziekana Rady Adwokackiej przez okres dalszych 5 lat.

Kol. Edmund Fischer był oddany całą duszą sprawom adwokatury. Jego to głównie zasługą było kupno dla Izby domu, dzięki czemu zabezpieczono fundusze Izby Krakowskiej i stworzono dla niej własny lokal przy ul. Batorego, służący adwokaturze do dziś. Dla zalet swego charakteru i serca cieszył się dziekan Fischer szacunkiem i sympatią w szerokich kołach kolegów, a wśród społeczeństwa Krakowa zdobył sobie duży autorytet i poważanie.

Z powodu złego stanu zdrowia przeniósł się w r. 1937 na stały pobyt do Rabki, gdzie pracował nadal jako adwokat i radca prawny zakładu zdrojowego.

W czasie wojny dom dziekana Fischera w Rabce był miejscem kontaktów różnych ugrupowań ruchu oporu. Przez pewien czas znalazł w nim schronienie dowódca brygady podhalańskiej AK. Członkowie rodziny kol. Fischera brali żywy udział w życiu konspiracyjnym. Wszystko to stało się powodem, że w dniu 15 stycznia 1941 r. Fischer został aresztowany przez gestapo. Po kilkudniowym pobycie w osławionej kaźni gestapo w „Palace” w Zakopanem, został wywieziony do więzienia w Tarnowie. Stąd w pierwszej dekadzie kwietnia 1941 r. wywieziono go do obozu w Oświęcimiu.

W niedługi czas potem, bo 21.4.1941 r., Edmund Fischer został rozstrzelany przez oprawców hitlerowskich.